

2019. JÚLIUS–SZEPTEMBER

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 16. ÉVFOLYAM 7–9. SZÁM

SZÓL MÉG HOZZÁD AZ ÚR? *1Sám 3,1*

„Ez az Úrnak Próféták által való szólása akkor az időben igen ritka vala, és nem volt látható jelenés.” (Misztóflusi ford.)

„Abban az időben ritkaság volt az Úr igéje, nem volt gyakran látomás.” (Prot. ford.)

„Abban az időben az Úr ritkán hallatta szavait, jelenést sem lehetett gyakran látni.” (Kath. ford.)

„Abban az időben ritkán érkezett kijelentés, vagy látomás az Örökkévalótól.” (Egyszerű ford.)

Ritkán használom a „ritka” kifejezést. Jelentését úgy mérlegetem, hogy olyan, mintha egy kialakult, szinte törvényszerű rendre utalna ez a szó. Ha egy eset kimarad, akkor gyérül a kapcsolat, és valami veszélyezteti a „rendszer”.

A „rend Istene” a mi emberi életünket is rendszeretővé formálta. Még a táplálkozásunk vonatkozásában is „rend”-esek vagyunk, mert naponta háromszor étkezünk. Ha ezt ritkítjuk, felborul kialakult életrendünk.

Ahol emberek huzamosabb ideig együtt léteznek – család, munkahely, iskola, gyülekezet –, ott szükséges létrehozni egy működési rendszabályt, amely a működés folyamatosságát biztosítja.

Egy hívő embernek is szüksége van rá, hogy lelki életében kialakuljon egy bizonyos „óra-rend”, vagy rendszer, melyben és melynek segítségével érdemes és lehetséges: egészséges, termékeny, növekedő, hasznos és az egész „rendszer” jövőjét és fejlődését előmozdító életet élni.

Isten már a teremtéskor egy hétnapos szabályt működtetett. Ezt hagyományozta az emberre is. Minden hetedik nap az Úristen! Felséges jelenlétével ott akar lenni az ember mellett, legalább minden hetedik napon. Jelenléte jellegzetessége ez a mondat: „Akkor... mondta az Úristen”.

Égi igény és természetfölötti parancs: Halld meg, hallgasd meg, ha a Teremtő mond – vagy mondani akar – valamit! És hogy ő ezt épp a nyugalomnapra időzítette, akkor ott kellene lennünk mindig, ahol ő közölni akarja önmagát velünk, teveled és énvelem. Már amennyiben akarata szerint akarunk élni.

Egy beszélgetéshez két „partnerre” van szükség! Ha az egyik nincs jelen a kialakított helyen, akkor a kommunikáció elmarad. Vagyis „ritkul” a közös élet és az együttes munka lehetősége.

A címadó igevers megállapítja, hogy Isten ritkábban hallatta hangját, ritkán volt kijelentés, kinyilatkoztatás, jelenés, prófécia, látomás. Egy szóval: Isteni, égi vezetés. Mi váltotta ezt ki? Az,

hogy nem volt, aki igényelte volna Isten vezetését.

Saul ismert élettörténetében tragédiává fajul ez az elhagyatottság. Milyen csodálatos kegyelem, hogy nekünk már van Jézusunk, aki még akkor is, ha hitetlenkednénk, ő hű marad, hiszen önmagát meg nem tagadhatja!

A könyv második fejezetében olvassuk, hogy az égiek igen felháborodtak az oltár körüli szolgálat végzőinek tisztátalan élete miatt. Az Úr ítélete utolérte őket, hiszen az egész gyülekezetet is megborították. Elment a hívek kedve attól, hogy az Úr házába menjenek, járjanak, áldozzanak, lelki életet éljenek.

Nem csoda, hogy az Úr – hallgatásba visszavonulva – készült az ítéletre, amely hamarosan el is érkezett.

Gyermekkorom óta – szüleim és nevelőim példája és parancsa értelmében – igyekszem minden napomat imádsággal és Isten Igéjével kezdeni. Öröm és hála él szívemben, hogy mindig van mondanivalója számomra az Úrnak. Vezetni akar – az Ige és a Szentlélek által. Mindig ráfizettem, ha ritkítottam a kapcsolat meghitt alkalmait.

Egy hitetlen újságíró kollégám letámadott, hogy „Te egy kis nyamvadt rabszolga vagy, ha ennyire függsz a te „szerető” Istedtől!” – Őszinte szívvel mondom, ennél nagyobb dicséret ritkán érheti az Isten szolgáját, például egy lelkipásztort.

Egész életemben úgy jártam-keltem e világban, hogy hónom alatt az akta-táskámban mindig jött velem a Bibliám is. Olyan volt ez számomra, mint turistának az útikönyv. Mégsem mondhatom, hogy már tudom kívülről az egészet! Az viszont tény és való, hogy „belülről” már elég sokat megtanultam, és igyekszem gyakorolni a Lélek segítségével.

Bármilyen kezdek, első dolgom: megkérdezni az Urat, mi az ő véleménye, mit akar, hogyan akarja, mert mindenképpen szeretnék benne maradni, az ő – rólam és számomra készített – munkatervében.

Amikor „nyugalmozott” státuszba kerültem, akkor én még korainak tartottam a lenyugvást. Tanácsot kértem az Úrtól, és ő tovább vezetett. Még tíz évig szolgálhattam, három gyülekezetben, pásztori szolgálatban. Áldott esztendőkké lettek, hála zsong a szívemben értük.

De amikor már csakugyan vissza kellett vonulnom, megkérdeztem ismét hű Pásztoromat, hogy „most akkor miként tovább?”. Ő akkor az írói szolgálat felé irányított. Most aztán elmondhatom Lutherrel együtt, csak piciny változtatással: „Itt ülök, másként nem tehetek!” – Ebben nem csak örömet találok, hanem szolgálatnak tekintem továbbra is, abban reménykedve, hogy valakinek hátha tudok még így egy keveset segíteni a biblikus hívő élet megélésében.

Régen a tanult „okosokat”, a bibliás öregeket egykönnyen „egy-könyvű” véneknek csúfolták. – Van egy humorosnak szánt mondatom mostanában: „Erre a kis időre?” – Igen. Erre a kis időre ez már teljesen elfogadottnak tűnik számomra, hogy én is ilyen „egy-könyvű” vén íródeák legyek. Ehhez kérem Isten segítségét.

Gerzsenyi Sándor

A szerkesztő rovata

Nyár végi számunkban a szokásos rovatok mellett – lapunk méretéhez képest – nagy helyet szánunk *Balogh Lajos* testvér munkásságának. *Id. Udvarnoki András* testvérral együtt szoktuk őt emlegetni, hisz életútjuk hosszú éveken keresztül szinte párhuzamosan futott. Mindkettőjüket *Meyer Henrik* küldte ki Hamburgba, az ottani Baptista Teológiai Szemináriumba, ahol négy évig tanultak, miközben a nyarakat az itthoni misszióban töltötték. Udvarnoki András életútja ismertebb és feldolgozottabb, Balogh Lajosé kevésbé. Ennek egyik oka, hogy Udvarnoki testvér főleg Budapesten és környékén tevékenykedett, és ő alapította a budapesti Teológiai Szemináriumot, míg Balogh Lajos misszióterülete a Tiszántúl volt, Hajdúböszörmény központtal, ahol rendkívül aktív huszonöt évet töltött (egészen haláláig), ahol felépítette az imaházat, megalapította a Szeretetházat, könyveket, folyóiratokat adott ki.

A róla szóló írásainkkal – emlékezve a vele kapcsolatos évfordulókra is – szeretnénk feleleveníteni munkásságának történetét – természetesen vázlatosan –, és valamit javítani az utókor „feledékenysége” miatt kialakult helyzeten.

Emlékezzünk hát szeretettel és tisztelettel rá, aki rövid élete során hűséges és áldott szolgálója volt az Úrnak.

Irodalmi szerkesztőnk, *Gerzsenyi Sándor* testvér fiatalos lendülettel dolgozik, egymás után születnek jobbnál jobb cikkei, versei, annyi, hogy csak szép sorban tudjuk őket közölni. További munkájához is erőt, kitartást és áldást kívánunk.

Dr. Sajben Klára, a rejtvényesorozat szerkesztője, egyik legszorgalmasabb munkatársunk, aki mindig pontosan betartja a határidőket. A rejtvények igen népszerűek. Minden esetben közel száz helyes megfejtés érkezik a szerkesztőségbe. Lassan-lassan egy külön rejtvénykötetet is ki lehetne adni. Most édesanyja kérésére nagybátyja, *Kalmár Gyula* írását is közöljük, a kitelepítettek emléknepjéhez kapcsolódva. Szomorú emlékek!

Ebben a számban is *Urbán Enikő* egyik éneke jelenik meg. Kívánjuk neki, hogy sok szolgálata mellett a jövőben is kamatoztassa talentumát olvasóink örömére!

Közlünk továbbá bizonyágtételeket, híreket, olvasói leveleket...

Az iskolaév kezdetén, különösen aktuális, hogy imádkozzunk gyermekeinkért, unokáinkért, meg magunkért, hívő családokért, hogy a Jó Pásztor adjon erőt és bölcsességet megnövekedő feladatink elvégzéséhez, mindnyájunk örömére és hasznára, a mi Urunk Jézus dicsőségére.

Dr. Almási Mihály
lelkipásztor-szerkesztő

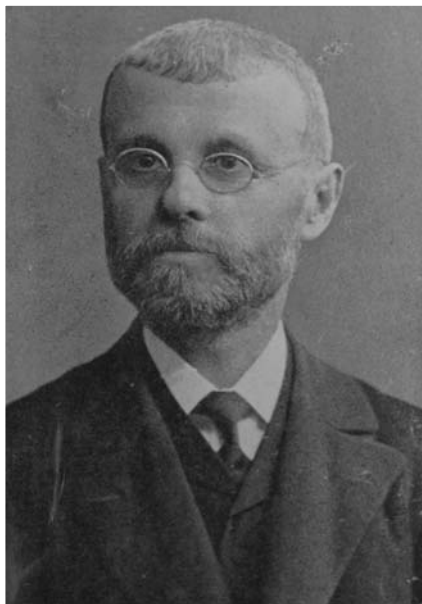
A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu

EMLÉKSOROK BALOGH LAJOSRÓL

A Jó Pásztor az elmúlt 15 évben időről-időre megemlékezett a baptista misszió kiemelkedő munkásairól. Legutóbbi számunkban *Seres Sámuelről* írtunk, most *Balogh Lajos* testvéréről, aki 100 éve távozott az örök hazába. Csak megemlítem, hogy épp az idén van 125 éve annak, hogy Hajdúböszörménybe költözött, és Kelet-magyarországi missziós központtá fejlesztette a gyülekezetet, amely sok évtizeden át meghatározó volt a térségben, de országos viszonylatban is. A centenárium kapcsán gondoljunk rá szeretettel, az Úr iránti hálával, és ápoljuk emlékét, kövessük fáradhatatlan buzgóságát és hitét!

– dr. A. M. –

Balogh Lajos
1863-1919

Száz éve hunyt el Hajdúböszörményben, 1919. október 16-án a magyar baptista misszió kiváló prédikátora és úttörő munkása, aki életét Isten oltárára tette, és akihez az Úr kegyelme nem volt hiábavaló. (1Kor 15,10)

A hajdúsági Földesen töltötte gyermekéveit, egyszerű földműves családban. 1881-ben, 18 évesen hallotta először „a tiszta evangéliumot” szülei házában, *Lisztes Mihály* és *Daróczi Mihály* berettyóújfalui testvérektől. 1882. május 1-jén, Derecskén, a Kálló vizében merítette be *Kornya Mihály*. Első igehirdetéseit Földesen tartotta. 1882-1884 között 8 tagja volt a földesi gyülekezetnek. Néhány

évvel később Földesen fiatalabb testvére Márton és még többen követték Jézus Krisztust a hitvalló keresztségben. Az idősebb fiú 1885-től már távolabbra is elutazgatott Isten igéjét hirdetni. Öccse szintúgy vállalta a szent munkát, és ugyanabban az évben Karcagon prédikátorrá választották.

Döntő fordulatot hozott az életében, amikor 1888 őszén Budapestre hívta *Meyer Henrik*, hogy tanulja a német nyelvet, és *Udvarnoki Andrással* menjenek el a távoli tengerpartra, hogy a hamburgi szemináriumban fölkészüljenek a misszióra. A nyelvtanulás mellett mindketten a Szentírást terjesztették, miközben gyakorolták a németet, mivel Budapest akkor iparosodó német város volt, és Bécs mintájára építkezett. Hamburgba a következő év augusztusában indultak. Négy év alatt egy-egy alkalommal néhány heti szabadságra tértek haza. Az első tanév után, nyáron hazánk akkor valamennyi baptista gyülekezetét meglátogatták. Balogh testvér a Tiszától keletre lévő alföldi, hajdúsági és bihari gyülekezetekben járt, Udvarnoki testvér pedig a Tiszától nyugatra fekvő gyülekezetekbe ment el.

Négy év után mindkettőjük iránt nagy érdeklődés volt, és elsősorban a magyarság lelki igényeinek kielégítését várták tőlük.

Balogh testvért Kornya Mihály kedvezően fogadta, felosztották a munkaterületet. 1894. április 13-án, éppen virágvasárnapon, Hajdúböszörménybe tette át lakását, s megkezdte az Úr nyájában a munkát, nagyon komoly felelősségtudattal. Április 13-án „lelke óhaja szerint hálaünnepet tartottak”, és 1Kor 9,15 alapján beszélt. Addig már hét gyülekezet alapjait tette le: Berettyóújfalun, Debrecen, Diósgyőron, Eszeny, Karcag, Nyíregyházán, Törökszentmiklóson. Egy bécsi lap szerint a két missziómunkás két hónap alatt 262 tagot nyert.

A böszörményi lelkipásztor és hűséges felesége, segítőtársa, Szűcs Klára

Balogh Lajos a hitvédelmi írásaival több folyóiratban publikált (Hajnalcsillag, Útmutató, és Vasárnapi tanító). Ő volt a gyermeklap (Hajnalcsillag) első szerkesztője. 1908-ban a népes magyar küldöttséggel a berlini európai konferenciára utazott. A megnyitó alkalmával ő mondta a köszöntést, és a hazai elődök missziós maghintését az előtte járó bibliaterjesztőknek tulajdonította. Aztán, mint hajdúböszörményi prédikátor, északi és észak-nyugati irányban kezdeményezett missziómunkát: A mai Kárpátalján, Szlovákia területén és

a hazai tájakon Miskolc és környékéig jutott, Diósgyőrben és Szirmán is tartott bemelegítést.

Pontosan a halála évében 25 éves missziótörténelmi hálaadást ünnepeltek, amiről a Békehírnök beszámolt. Addig húsznál több városban és községben szolgált a Megváltó képviselőjeként. 1906-ban megnyílt a teológiai négy éves oktatás, és a fiatalokat két évenként vették föl a szemináriumba. Négyen oktatták a jelölteket: Udvarnoki András, mint igazgató, Balogh Lajos, *Gerwich György* és *Nagy Pál* testvérek.

Irodalmi tevékenységét hazánk magyar baptistái zárták szívükbe és a Magyar írók kiadója, *Gulyás Pál* hívta föl rá a hazai könyvolvasók figyelmét. Balogh Lajos irodalmi munkásságának kezdetét 1899-re keltezi, „Rövid bibliai ismertetésével”. „Az Üdv üzenete” címen, ugyanazon évben fordította magyarra németből, és könyvben adta ki Spurgeon londoni igehirdető prédikációit, és közölte folyamatosan. Beszélnek az érdemeiről, amivel az egész ország baptista közösségét magajándékozta. 1908-ban tárgyalt a Baptista Világszövetség hazánkban járt küldöttségével. Ugyanakkor írta össze az első országos statisztikai jelentést a missziókról. A következőkben hitoktatási anyagot állított össze 4 évfolyamra. A népegyházak kritikáival és az 1910-re nagy aktivitással tevékenykedő hetednapos adventisták érveivel szembeni válaszáat adta ki: „Szombatot ünnepeljünk-e vagy vasárnapot?” – címmel. Majd az adakozás kérdésének vitáit hangolta össze a Szentírással. 1912-ben *Berey József* pásztorlevelére válaszolt. 1915-ben írta *Csopják Attilával* „Egyháztörténelem rövid foglalatban” című könyvét. A keresztyénség egyetemes történelméről szól.

Írásaival hosszú évtizedekkel a halála után is minden reggeli és esti étkezéskor találkoztak az ország valamennyi baptista hívői (akik csak adtak valamit maguk és családjuk lelki életére) épp úgy, mint az árvaház lakói és a szeminárium tanulói. A Harmatgyöngyök és az Arany sugarak példányai állandóan az asztalon voltak. Balogh Lajosnál Magyarországon nem volt túl sok olvasottabb író. Még Jókait sem olvasta a saját olvasótáborára ennyire ünnepélyesen és gyakran.

Ehhez járult még a szinte mindennapos olvasmány, „Az Üdv

Az általa alapított menház Hajdúböszörményben – viharvert állapotban. Ma a kor igényei szerint kibővítve, átépítve működik

A sok nehézség közepette felépített hajdúböszörményi imaház

Üzenete” 1899–1919 között, tehát 20 évig havonta. Évenként külön bekötötték, sajnos nem írtak rá évfolyam számot. Csak a nyomdák neve ad némi útbaigazítást. Amikor Romániában megváltozott a korábbi társadalmi rend, ezt a periodikusan megjelenő kiadványt választotta a nevezetes temesvári baptista gyülekezet saját folyóirata címéül. (Angol eredeti címe: To promise. A német után: Isten ígéreteinek tárháza.) Az első sorától lebilincselő ez a könyv.

Nagy Ferenc Nap utcai lelkipásztor testvér 1982. ápr. 24-én a gyülekezetben rendezett Mendelssohn-est alkalmából elmondta földijéről, hogy Balogh Lajosnak két fia volt, Elek és Lajos (utóbbi orvos), mindketten baptizáltak, de Elek Pesten lakott és a maga útján járt. Az orvos sokkal inkább követte a szüleitől látott keskeny utat.

Balogh Lajos halála zavaros időszakra esik hazánkban. Sallay László, a Nyírségből gyalog indult el, mert nem közlekedett a vonat. Útitársai koszorúkat cipeltek a temetésre, de a forradalom leverésére érkezett román hadsereg iga-

zoltatta őket lépten-nyomon. Nagy volt a zűrzavar, a temetés után érkeztek. A Békehírnök viszont méltó módon cikksorozatban méltatta áldott munkáját, amire legalább utalnunk illik.

Könyvben *Csojgák Attila* írt róla 1928-ban. 1963 novemberében Budapesten, egy félautomata oktató gépen Balogh Lajos munkaterületét mutattuk be adataival, arcképevel a több megyére kiterjedő missziói állomásaival, vagy kéttucatnyi úttörő előd életének ismeretével az országos közgyűlésen. A teológiai szemináriumban diplomamunkájában Balogh Lajos testvérről írt a dunántúli születésű *Fóris István*, és dolgozatát jeles eredménnyel megvédte. Az azóta jubiláló gyülekezetekben szintén méltatták Balogh testvért azok a gyülekezetek, amelyek között munkálkodott.

Isten áldott eszközére gondolkunk, aki számos gyülekezetünket és gondokkal küzdő hívő testvéreink sokaságát segítette, támogatta, tanácsolta. Kisegítette őket a bajból, hiszen bekapcsolódott a kiskőrösi és a hajdúböszörményi szere-

Síremléke Hajdúböszörményben

tetház szolgálatába. Egyik kortársa, *Szabó András* szerint a missziómunkát ereje felett végezte, példát nyújtva bárkinek mai társaink közül, akik a Szent Szolgálatban igyekeznek használni Isten országának.

Balogh Lajos testvér 56 éves korában talált haza végleges otthonába.

Szebeni Olivér

JÓ HÍR

Örömmel értesültünk arról, hogy – egy kitüntetősi rendszer részeként – közösségünk *Balogh Lajos-díjat* alapított. Lapunkban most emlékezünk Balogh testvérré. Szinte napra pontosan száz éve, 1919.

október 16-án szólította haza az Úr Hajdúböszörményben, ahol 25 éven át pásztorolta a gyülekezetet és szervezte a Tiszántúl misszióját, időnként pedig országos vezetőként, író- és szerkesztőként az egész magyar baptista közösséget.

– am –

EMLÉKEZÉS

A Kalmár család

felvidékről történő kitelepítésének rövid története

Április 12-én volt a Felvidékről kitelepítettek emléknapja. Édesanyám átélte kisgyermekként ezt az eseményt, és nem egyszer idézte fel. Bátyja, *Kalmár Gyula*, aki több évvel idősebb volt nála, még világosabban emlékezett a történetekre, és leírta azt, amit most megosztok. (Az írás az övé, én csak átültettem a kézírását elektronikus formába.) A történetekért se kárpótlás, se egy szimpla bocsánatkérés nem történt azóta sem. (Dr. S. K.)

Azok az elmúlt idők mély nyomokat hagytak az ember életében, és az idő sem tudja teljesen kitörölni ezeket a nyomokat azok életéből, akik átélték és elszenvedői voltak az akkor történeteknek, s ami mára történelemmé vált.

Ami akkor történt, az igazságtalanság, az emberi méltóság meggyalázása, lelki sebeket és fizikai fájdalmakat okozó tragédia. A kitelepítés nem lakosságcsere, mert ezt nem nevezhetjük annak. A felvidéki ősi magyar földről való kitelepítés minden emberi jó érzést nélkülöző büntény volt, az úgynevezett Benes-dekrétumok alapján. Benes úgy nyilatkozott az ottani magyar területen élő dolgozó, szorgalmas magyar népről, hogy bűnös nép. Ezt csak az érti igazán, aki átélte. Trianont vajon csak a megalázottak, az országuktól elszakítottak tartják igazságtalannak? Vajon csak a kitelepített magyarok, németek és egyéb népek sebe?

Tizenhat éves alig múltam. Egyszerű, de becsületes szülők, nagyszülők között, meleg családi légkörben nőttem fel. Láttam szüleim gyermekeikért fáradozó szorgalmát, hogy a hét tagú család mind-egyikének kenyere, munkája, békéje és nyugalma biztosítva legyen. Vészhírek zavarták meg a háború utáni, amúgy is nehéz időket. Ezek a hírek arról szóltak, hogy kitelepítés lesz. Családi, baráti, vagy csak egyszerű utcai találkozá-

sokkor is ez volt a beszédtema, ki mit tud a kitelepítésekről?

A Csallóközben már megkezdtek a kitelepítéseket. Több faluból indultak el a szerelvények. Ez miniket, negyediket még nem érintett. Akinek viszont akkor kellett mennie más falvakból és városokból, azoknak egy egész év fáradságos munkáját, a lábön álló terményt kellett betakarítás előtt otthagyni!

Községünkől, még ezt megelőzően Csehországba, úgynevezett mezőgazdasági minden munkára (leginkább állatok gondozására) telepítettek át családokat. Mindössze két-három bőröndnyi személyes holmit vihettek magukkal.

Hozzánk 1947. szeptember 10-e körül jött meg a végzés a kitelepítésről, szeptember 21-i határidővel. Édesanyám, miután elolvasta a levelet, rosszul lett. Úgy kellett feléleszteni. Azt hiszem, ennek a levélnek igen nagy szerepe volt abban a szívbetegségben, ami édesanyámat kísérte további életében, és aránylag korán, 61 éves korában elvitte.

Szomorúság, lehangoltság. Miért ez az egész? Mert magyarok vagyunk, mert nem reszlovakizáltunk! A mi életünkben beteljesedett a Krisztus előtt 700 körül írt prófécia: „Megkívánják a mezőket, és elrabolják, és a házakat is elszedik; és nyomorgatják a gazdát és az ő házanépét, az embert és az ő örökségét!” (Mikeás 2,2)

Kevés a szó, kevés a toll leírni azt, amikor a kettészakított családok a sok miérttel küszködtek. Amikor idős szülők, nagyszülők maradtak, vagy éppen fordítva, nekik kellett csomagolniuk, míg a fiatalok maradtak. Nehéz szavakat találni arra, milyen érzés volt egy élet felépített munkáját hátrahagyni, s mindezt a XX. század közepén!

Édesanyámnak egy bátyja és egy nővére, édesapámnak ugyancsak két testvére volt, és mindkét részről népes rokonság, de felszólítást a kitelepítésre csak mi kaptunk... A család, a rokonság, a jó szomszédok sírtak. Némán és hangosan is. Könnyes szemmel szegeltük a ládákat, csomagoltuk az állatoknak a takarmányt, vizet az edényekbe, hordókba... És a néma munka közben Isten ígéretét ismételtgettük magunkban: „Én veletek vagyok...” Tapasztaltuk, hogy velünk volt, és hittük, reméltük, hogy velünk lesz.

És megálltak a teherautók a kapu előtt. Bizony, lehet könny nélkül sírni, ha fáj a szív, csak a fájdalmat titkolni kell. De szem nem maradt szárazon. A szomszédok segítettek a pakolásban.

A rakodást felügyelő tiszt szerint túl sok takarmányt akartunk vinni magunkkal. Nem engedték, hogy mindet elvigyük. Aztán egy óvatlan pillanatban, mikor egy kicsit magunkra hagyott, a

szomszédaink segítségével csak felraktuk mindet. Amikor vissza-jött, mindnyájan azt vallottuk, hogy odaadtuk a „föls” takarományt valakinek.

A teherautókkal Vágsellyére vittek bennünket, ahol marhavagyonokba raktak minket. Gondolhatják, mennyire volt tiszta az a vagon! Míg a család az ingóságokkal utazott, én a tehenekkel mentem.

Láttam édesanyámat zokogni, szüleimet testvéreitől búcsúzni, testvért testvértől elszakítani. Miért? Hatalmi megszállottságból! Egy ismeretlen költő sorai jutnak eszembe: „Sötét hatalmak játéka lettünk!”. A szerelvény kettőkor indult. A kerekek visító csikorgása, és a búcsú egyaránt a szívekbe, az agyakba mart. Megy a szerelvény, de hová?

Mindez fegyveres katonákkal körülvéve, hadsereg által körülrzárt falvakban történt, mintha bűnözők lennének. Akik az anyaországból (Magyarországról) önként jöttek a Felvidékre, anyagi előnyt keresve, már hetekkel előbb kiszemelték maguknak, hogy melyik házat akarják elfoglalni. Mi azt sem tudtuk, hol áll meg majd a vonat, milyen fedél vár bennünket, és vár-e egyáltalán bennünket fedél?

Mint említettem, a mi családkunk hét tagú volt. Heten jöttünk át, bár csak hatunkat dobtak ki szülőföldünkről. Anyai nagyanyámnak nem volt kitelepítési papírja, öneki otthon kellett volna maradnia. Volt ugyan édesanyám-

nak két testvére, de nagyanyánk hozzánk ragaszkodott. Úgy rejtettük el őt a holmik között, és csempesztük őt magunkkal.

Nem tudtuk, hova visznek bennünket, a szerelvényirányító is csak annyit tudott, hogy Párkányon keresztül lépjük át a határt. Mikor megérkeztünk, magyar földről, magyar földre, Párkánynál meleg étel és meleg tea várt minket. A zenekar a Szózatot játszotta: „Itt élned, s haldod kell...” A búcsú könnye még szinte fel sem száradt az arcokon, mikor a Szózat új könyveket csalt szemünkbe. Milyen büszkén és emelt fővel énekeltük a Szózatot a mi igazi hazánkban, és most, mennyire más aktualitása van! Milyen más most énekelni ezt! „Itt élned, s haldod kell” – itt, és nem ott. Mostantól itt a hazánk?! Így érkeztünk meg anyai nagyanyám, édesanyám, édesapám, két bátyám, négyéves kishúgom és én a Csallóközből az Anyaországba.

Tágas, cseréptető házuk helyett egy régi, nádfedeles kis ház fogadott bennünket az Alföld déli részén. Szüleim megdöbbenve látták a különbséget, és bár annak is örülni lehetett, hogy van hol lakni, a nádtető háza való beköltözést nem fogadták el. Így a nádtető háza helyett egy kicsi, de cseréptető házat kaptunk. Heten költöztünk be az egy szobából, konyhából és kamrából álló házba.

Új lakóhelyünk Csanádalberti volt. Nem volt egyszerű hozzászokni, hogy most már ez a MI házuk, ez a MI otthonunk. A magunkkal hozott tartalék élelmiszert a népes család hamar felélte, és jött a tél. Minden munkát elvállaltunk: kukoricatörést, cukorrépa-szedést, akár fagyos földből is, kézi erővel. De élni kellett, nem lehetett feladni. Nagyon keserves, nehéz idő volt ez.

Aztán földet mértek, vetni kellett, de a vetőmag nagy hiány volt.

Hinnünk kellett a tavaszban ősszel, miközben a falevelekkel életünk egy darabja is elhullt. Aranykoronában számítva körülbelül annyi földet kaptunk, mint amennyi otthon is volt. Az egyik földterület azonban nagyon messzi volt, majdnem húsz kilométerre tőlünk. Akkor még nem volt autó, motor, így ez igazán nagy távolságnak számított. Később sikerült ezt a területet egy közelebbire váltani, de ennek az volt az ára, hogy már kevesebbet kaptunk.

Elég erős fizikumú lévén, 1948 februárjában (még nem egész tizenhét évesen) bátyámmal a mezőhegyesi főmagtárban dolgoztam. Kemény munka volt, az első estéken még a vacsorához sem volt erőnk, csak bezuhantunk az ágyba.

Nagyanyám 1948. április 19-én meghalt. Utolsó óráiban is tisztán gondolkodott, és otthon maradt gyermekeit és unokáit emlegette. Neki nem adatott meg a viszontlátás öröme. Édesapám évekig reménykedett abban, hogy visszamegyünk még. Azonban sok év után is csak látogatóba mehetett, útlevelel, s csak vendég lehetett régi hazájában.

...

Sokat gondolkoztam azon, hogy a történelem kárvallottjai közül oly sokakat kárpótoltak (bár szerintem a halálért, a sérült lelkekért, az otthonok elvesztéséért kárpótlást adni szinte lehetetlen), de a Felvidéköl elűzött magyarokról, németekről olyan keveset lehet hallani. Mintha ezekről az emberekről megfeledkeztek volna. Jó lenne, ha a történelemnek ez a része is nyilvánosságra kerülne, intő példaként az utókornak, és emléket állítva áldozatainak, a becsületes, szorgalmas, egyszerű embereknek!

Kalmár Gyula története alapján lejegyezte:

Dr. Sajben Klára

Bizonyságtétel

2016 májusában, tudva, hogy legkisebb gyermekem is betöltötte a 3. életévét és ősztől óvodába fog járni, úgy gondoltam, itt az ideje az álláskeresésnek. Anyagilag is elég rossz állapotban voltunk, mire tovább várni(?), belevágtam. Nagyon lelkes kezdés és rengeteg telefonhívás után lelkesedésem és reményem is alábbhagyott. Majd találtam egy gyári hirdetést: három műszak, monoton szalagmunka, amely nem a legkellemesebb egy négygyermekes anyukának, de úgy gondoltam, ide biztosan felvesznek.

Jelentkezés elektronikusan. Megírtam az életrajzomat, katt a mentés gombra. Mit csináltam rosszul? Miért csak a legelső három sort mentette el a gép? Név, cím, telefonszám. Az összes többi adat elveszett! Újra elkezdtem begépelni, újra mentettem, eredmény ugyanaz. Első három sor elmentve, a többi eltűnt! Újra! És megint, és megint, és ismét! Eredmény: 30 elmentett önéletrajzból egy sem használható! A jelentkezési határidő lejárt a vészesen közeledik. Megkérem a szomszédot, segítsen, ő jártasabb a számítástechnika világában, mint én. Ő sem boldogul! Itt profi informatikusra van szükség! Kijön, vizsgálódik, majd tanácsatlanul közli: ő még ilyet ebben az életben nem látott, nem tud segíteni. Vége, letelt a határidő, ez a lehetőség elúszott. Sírva pöröltem Istennel: Uram! Miért? Miért nem engedted, hogy dolgozzak, hogy boldoguljunk? Jön a beiskolázás, és óvodakezdés, kisebb vagyon! Miből? Miért nem engedted? Mit szeretnél? Kérlek, segíts!

Néhány napot töltöttem el bánatba zuhanva, majd felkeltette

az érdeklődésemet egy hirdetés: pedagógiai és családsegítő munkatársképzés indul. A húgom az én javaslatomra végezte el, és nagyon szeret ebben dolgozni. Megpróbálom! Telefonhívásomra közlik, már csak egy hely van! Ez engem várt. Ezzel párhuzamosan átmenetileg, kéthetes időtartamra kaptam egy takarítói munkát, nem sok, de ez is megy a beiskolázási alapba.

A nyár gyorsan elrepült, megkezdődött az iskola. Az egyik kislányom ekkor kezdett a Talentum Baptista Általános Iskola első osztályában. Megkérdeztem az intézményvezető asszonyt, lenne-e lehetőség arra, hogy esetleg náluk dolgozzak, de azt mondta, van egy olyan jelentkező, akinek már megvan a képesítése, ráadásul hegedűn is kiválóan játszik, őt veszi fel. Kissé elkeseredtem, de megkértem, hogy a tanfolyam elvégzéséhez szükséges gyakorlatot kitölthessem náluk, és ő hozzájárult. Aztán legnagyobb meglepetésemre három hét múlva megüresedett egy hely, és engem vettek fel. Az a hölgy, akit pedig előttem vettek fel, a mai napig az egyik legjobb barátnőm. Ha akkor engem vesznek fel helyette, meg sem ismerhettük volna egymást, így pedig mindketten együtt dolgozhattunk egészen idén nyárig, amikor családi okok miatt felmondott, de a barátság örökre megmarad!

Alig dolgoztam ott fél éve, amikor az igazgatónő felajánlotta, lehetnék az iskola baptista hitoktatója! Alig hittem a fülemnek! Gyors telefonhívás a Baptista Teológiai Akadémiára, információgyűjtés, jelentkezés. Jelenleg két gyermekem jár abba az iskolába, ahol dolgozok, hamarosan a

kisfiam is a tanulók létszámát fogja növelni. El sem tudom mondani, mekkora kegyelem, hogy ott dolgozhatok, ahol a gyermekeim tanulnak. Reggel együtt megyünk, este együtt jövünk, egész nap együtt vagyunk, szünetekben puszit váltunk egymással. Ez csodálatos! Most is könnybe lábad a szemem, ha arra gondolok, hogy elmentem volna három műszakba, a gyerekeket alig láthatnám, a behordás pedig elképzelhetetlenül nehéz lenne. De az én Uram nem engedte meg, hogy az egész családomra kiható rossz döntést hozzak, és hatalmas szeretetében és kegyelmében megóvott ettől az óriási hibától! Hála neki ezért mindörökké!

Azt látom, hogy sok gyerek már korán reggeltől késő délutánig ügyeletben van, aztán különféle iskola utáni elfoglaltságokon, mert a szülők nem érnek rá a munkájuk miatt a gyerekeikkel lenni. Biztosan szeretik ők is a gyerekeiket, de e munkahelyük nem éppen családbarát. A gyerekek alig látják őket, hiszen mire kimerülten hazamennek, már feküdniük kell, aludni. Én pedig az egész napomat, hetemet, életemet szorosán mellettük tölthetem! Hányan mondhatják el még ugyanezt? Boldog vagyok!

Amikor letelt a gyesem, el voltam keseredve, hogy most már munka mellett alig fogom látni őket, azonban Isten kegyelméből nem így lett. Ő a számomra elképzelhetőnél is sokkal jobbat adott nekünk! Nem kellett elszakadnunk egymástól! Hála legyen ezért az Úrnak mindörökké, Ővé a dicsőség, mert nem engedte, hogy a magam feje után menjek, a saját terveimet kergessem, hanem átvette az irányítást, és olyan

lehetőségeket tárt elém, amire addig álomban sem gondoltam.

Megjegyzem, ha 2016 tavaszán valaki azt mondja nekem, hogy pedagógiai pályára lépek, valószínűleg jót nevettem volna, ez a pálya ugyanis sosem volt vonzó számomra. Tanultam környezetvédelmet, készültem rendőrnek és vadgazda-mérnöknek, de az Úr folyamatosan elállta az utamat. Ezúttal elfogadtam az irányítását, figyeltem rá. Most egy olyan

munkahelyem van, ahol a körülöttem lévő emberek, a takarítók-tól kezdve a konyhásokon, udvaroson, karbantartón át a tanárokon keresztül az igazgatóig mindenki szeret és megbecsül, értékesnek tartanak. Nagyon szeretem a munkámat, a munkatársaimat és a körülöttem lévő sok-sok gyereket. Óriási élmény volt, amikor az iskola legrosszabb magaviseletű gyermeke címet viselő kisfiúval egy konfliktus megbeszélé-

se során lelkileg közel kerültünk egymáshoz, azóta ez a gyermek már egy gyülekezetbe is eljött velem, és az édesanyja is érdeklődést mutat. Jó érzés, hogy Isten számára hasznos tevékenységet tudok végezni, olyan emberek között, akik szeretnek és megbecsülnek. Dicsőség legyen az Úrnak mindörökké!

*Pálosiné Ugray Renáta
(MA/II hallgató)*

Hajnali gondolatok a látásról

Megint visszatért az az álom, amiben felkészül a világ az utolsó csatára. Az apokalipszisre készülés. Éjszaka repülök, léghajók, ismeretlen gépek, amelyek néha óriási méreteket öltenek, hangtalanul, tömegesen kúsznak a sötét égbolt leple alatt egy ismeretlen cél felé. Hiába álmodtam ezt már tucatszor, mégis újra és újra csontomig hatol a rémület, amikor észreveszem az égen átsuhanó géprajokat.

Ma éjszaka különösen félelmetes volt a jelenet. Most először álmodtam azt, hogy a felvonulás nappal történik. Figyelmeztetni akartam szeretteimet, de nem voltak sehol. Menekülni kellett, mert a gépek ránk támadtak. Sorra öltek meg mindenkit. Férfiakat, nőket, gyermekeket. Válogatás nélkül. Mindehütt ott voltak. Szinte a semmiből bukkantak elő. Aztán láttam, hogy filmbeli hősöket ölnek meg... leszúrták őket. Félelmetes volt a tehetetlenség. Átvillant az agyamon, hogy a Gladiátor című film főhőse vajon mit tenne most! Megjelent szemeim előtt az arca kinagyítva, mint egy képernyőn. Szemei telve halálfélelemmel. Majd megölték. Aztán hirtelen síri csend lett. Megszakadt a menekülők sikolya, a haldoklók jajveszékelése, a gyilkos gépek zaja, a zúgás, a recsegés, a ropogás. A néma csendben megjelent Jézus. Béke áradt szét bennem. Éreztem, ahogy bevont engem is az Ő fennhatósága alá. Egy meleg fényből álló búraként védett engem az Ő szeretete, az Ő hatalma. Valahol távol a tudatomban még derengett, hogy máshol ádáz harc dúl, de bennem és körülöttem végtelen béke volt. Erre ébredtem.

És most folynak a könnyeim, ahogy ezt írom. Úgy érzem, VALAMI történik. Bennem, velem, a világgal körülöttem. „Mit akar üzeni nekem az én Uram

ezekkel az álmokkal?” – tettem fel magamnak a kérdést. Majd – mint minden reggel – elővettem az áhítatos könyvecskémet, remélve, hogy választ vagy utalást kapok a kérdésemre.

„Isten veled van.” Ez volt az aznapi cím. „Amikor válságos helyzetben vagyunk, beszűkül a látásunk.” Pál azt írta, imádkozik, hogy Isten „világosítsa meg lelki szemeteket” (Ef 1,18). Ezek a mondatok emelkedtek ki számomra.

„Isten veled van”. Ennek a bizonyosságát érzem. Velem van és közölni akar velem valamit. Éppen ez az, ami miatt a mélyére szeretnék ásni ezeknek az álmoknak.

„Amikor válságos helyzetben vagyunk, beszűkül a látásunk.” Álomban féltem. Ébren is félek néha. Minél erősebb az agyamban keletkezett pánik, annál nehezebb a szívemben lakó Jézusra cserélni ezt az érzést. Pedig „áron vétettünk”. Jézus nemcsak megváltott, de barátjává is fogadott bennünket. Beköltözött hozzánk és megvéd minket, mint édes kincsét. Nem azért, mert mi jók vagyunk, hanem azért mert Ő jó.

A harmadik mondat: „világosítsa meg lelki szemeteket” (Ef 1,18) Van, aki azt mondja, hogy ha jobban hasonlítanánk Jézushoz, akkor jobban szeretne bennünket a világ, holott Jézus az ellenkezőjét mondta. És Neki van igaza. A világ gyűlölni fog a nevéért, ha jól csináljuk. Hasonlóvá válni, mint Ő, azt hozza magával, hogy a látását is elnyerjük. Már nem úgy látjuk a világot, mint ahogy a világ látja önmagát, azaz úgy, ahogy mi is láttuk, amíg csak a világi szemünk, világi látásunk volt. Megvilágosított lelki szemekkel tisztán fogunk látni és gyűlölni fogjuk a bűnt, ami viszont a világ hétköznapija.

Jézus bármikor ránk nézett, szeretett bennünket és gyűlölte a bennünk levő bűnt. Szeretete nagyobb volt, mint gyűlölete, hiszen életét is szeretetből adta értünk. Ez az Ő példája. Ha mi elnyerjük az Ő látását, vegyünk példát szeretetéről is. Nem azért szúr szemet nekünk hirtelen minden dolog, ami addig szép és jó volt, vagy „még éppen belefért”, hogy az embertársaink szemébe vágassuk a tévedéseket. Én „szemétnek ítélek” mindent, ami eddig jó volt, de a világban maradottak, attól nem látnak másképpen. Hiába mondd egy vaknak, „lásd meg ezt vagy azt”, hiába mondd egy világból valónak „lásd be ezt vagy azt!”. Javarészt dühöt, elutasítást aratnak „erkölcsi prédikációink”: „Ugyan már, nemrég te is benne voltál a buliban!”

És valljuk be, néha mi is kipróbáljuk a rosszat azután is, hogy Jézus bekopogott hozzánk és mi befogadtuk Őt. Még engedünk a kísértésnek. Csak egy kicsit. Csak most az egyszer. Úgysem látja senki emberfia. És utána fáj. Fáj, mert érezzük a súlyát. Nem a világ törvényei miatt, nem azért, mert lelkipásztorunk éppen erről beszélt vasárnap, nem mert, azt mondta valaki, hogy ezt nem illik, még csak azért sem, mert fájdalmat okozunk embertársainknak. Azért fáj, mert tudatosan bennünk, hogy az egyetlen, aki ellen valójában vétkeztünk, az Jézus Krisztus. Az

Úr, aki szolgává lett értünk, aki drága vérével megvásárolta kis és nagy bűneinket. Aki felvállalta, hogy „megüresedik”, hagyja magát kitépni a Szentháromság köréből, Földre száll isteni trónjáról, helyettünk meghal. Csak ez, kizárólag ez teszi lehetővé azt, hogy amikor el kell engednünk ezt a földi életet, úgy engedjük el, mint akinek már fogják a kezét a másik oldalon.

Térjünk vissza egy kicsit oda, hogy akkor mit tudunk kezdeni a jézusi látásmóddal! Ne figyelmeztessünk senkit, ha látjuk, hogy vesztébe rohan? Lásuk, ki az, akivel szemben állunk! Hívó? Akkor a leghelyesebb inteni őt arra, hogy „vizsgálja meg önmagát” Urunk tükrében. Nem hívó? Nem is tud Jézusról? Imádkozzunk érte! Tud Jézusról? Tegyük tanúbizonyosságot! Mondjuk el, mit tett velünk! Mondjuk el, milyen változásokat hozott az életünkbe! Hogyan javított meg, reménytelen dolgokat. Hogyan mentett meg bennünket kilátástalan helyzetekből. Hogyan gyújtott lámpást sötét vermeink mélyén. Hogyan emelt fel bennünket, amikor térdre rogytunk. Hogyan volt Ő az erős, amikor mi gyengék és erőtlenek voltunk. Hogyan vigasztalt csüggedésünkben. Mondjuk el szívünkbelől jövő bizonyosságtétellel, hogy hogyan látjuk az Ő látásával önmagunk és életünk botladozásait, változásait, csodáit!

H. K.

Mondd el! Indulj!

Veszélyes napszak ez a hajnal! Olyan zsúfoltan tele van ötletekkel, indító tűzzel! Milyen sokszor ébredek arra, hogy járnak a turbináim! Égek! Indulnom kell!

Nicsak, egy ember áll mellettem! „Írj! Írd le! Mondd el! Indulj!” Megindulnak könnyeim, szinte azonnal patakokban. Igaz lehet ez? Én, a Senki? A bűnös? A hibás, csorba, botladozó, süket és vak ember?

Valahonnan visszhangzik: „Nem te vagy Dávid! Nem neked kell kiállnod. Te az vagy, akinek van egy Dávidja, aki már felszántotta a harcmezőt. Az a Dávid, akiben senki nem hitt, akiből senki se nézte volna ki a győzelmet. Akiről senki nem sejtette, milyen nagyszabású tervei vannak vele Istennek. Te lehetsz nyugodtan a vacogó, megszeppent, dacos Izrael, akinek sértő durvaságokat vágnak a fejéhez.

Egy dolgod fontos: tekintsd az előtted harcoló Dávidra! Nézz rá és érezd, hogy ezt érted tette! Szabaddá tette az utat számodra. Azt az utat, amin

végigsétálhatsz az Isten adta lábaiddal, a kinyílt szemekkel, a halló füleiddel és kegyelem által működő hangszállaiddal, miközben a jobbra és balra ácsorgó emberekre kiáltasz: „Ébredj! Szabad már az út!”

Nem vagy arra ítélve, hogy elrejtőzz, hogy egy helyben toporogj. Nézd, az a Fiú megvívta helyetted a harcot Góliáttal és legyőzte! Hirdesd ezt! Vetesd észre mással is ezt a fordulatot! Mondd el mindenkinek a Fiú hőstettét, amit erőtlenségre, fásult, gyáva, lusta, kialudt tűzű „harcosaiért” tett! Ő, a Fiú nem akarta, hogy lesütött szemmel hallgassd a maga erejétől megittasodott óriás mocsos száját. Ő nem tudott belenyugodni abba, hogy ez a förtelem gyalázzon bennünket. Nem tudta elnézni ennek a mellét büszkén veregető vadnak, hogy a legkisebb ellenállás nélkül oltogassa Isten népének lelkét. Úgyhogy indulj! Úgy, ahogy vagy. Újoncként, harcedzett katonaként, sebesülten vagy egészségesen, de indulj és élj a szabadsággal, amit a Fiú szerzett neked!

Heine Kornélia

ÚJ KÖNYV! • ÚJ KÖNYV!

Dr. Almási Mihály:

Teológiai irányzatok formálódása a baptista misszióban

Örömmel adunk hírt arról, hogy a Jó Pásztor Alapítvány gondozásában megjelent Dr. Almási Mihály testvér legújabb könyvének első kötete, amelyben a szerző a baptista teológiai irányzatokat elemzi. A bevezetésből idézünk néhány sort:

„A baptista teológia – éppúgy, mint bármelyik – kisebb-nagyobb módosulásokat mutat kezdetektől napjainkig. Számos más felekezethez hasonlóan a baptisták is a Szentírást tekintik a teológia egyedüli alapjának, de természetesen – különösen olyan témák tekintetében, amelyekről konkrétan nem szól a Biblia – koronként és helyenként más és más vélekedések is előfordulnak közöttük. A baptizmus nem egységes, nem felülről és főleg nem egy tanító hivatal által vezérelt, hierarchikusan felépülő egyház, sokkal inkább „mozgalom” – a szó nemes értelmében –, magán hordozva a mozgalmi jelleg minden pozitívumát és negatívumát...”

A könyvet főleg a baptista teológia iránt komolyan érdeklődőknek ajánljuk. Megrendelhető a szerző címén: 2344 Dömsöd, Szabadság u. 123.

(Tel: 06-20/886-0845,

e-mail: a.mihaly1945@gmail.com)

– a Kiadó –

Olvasóink írják

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Kedves Almási Testvér!

Hálás szívvel köszönjük a Jó Pásztor „ünnepi” számát. Nekem ünnepi volt, mert nagyon tetszett az ünnepinkről írt cikk. Megragadott a bemelegítéssel kapcsolatos mondat: Nem jó meghalni, de „életes”! Elgáyszolom magam a bűneim miatt, de utána életre kelek – kegyelemből, ajándék gyanánt. Köszönöm, Gerzsenyi Sándor testvér az üzenetet!

Szeretem baptista történelmünk eseményeit, Seres Sámuel és Kirner A. Bertalan testvérekről sok újat tudtam meg. Kirner bácsit ismertem Békésről, sokszor hallottam őt prédikálni, vagy a Kornya Mihály testvér életútját követő élményekről szólni. Örülök, hogy végre méltó nyughelyet kaptak mindketten.

Szeretem a verseket, az énekeket, mindig oda lapozok először. Gerzsenyi Sándor testvér verseit nagyon szeretem, mindig van üzenete. Levelező társaimnak továbbküldöm, olykor köszöntőként kapok vissza szép sorokat. (Például legutóbb: „Az ígéretek java hátra van még...”)

Most külön meglepetés volt, hogy Urbán Enikő énekevel ismerkedhettünk meg. Néhány éve az újpesti női imadélután vendége volt, a hozott ige-üzenet mellé hozott új éneket is. Boldogan énekelünk akkor is. Az e számban megjelent éneke különösen fontos – nekünk szóló – drága üzenet:

„Áldd jóságát!

Minden mélységen átsegít az Isten,

mert Nála nincsen lehetetlen!

Hatalma nagyobb, mint gondolnád!

Szeretete csodásabb, mint álmodnád!

Békéje betölt, Ő átformál. Áldd jóságát!”

Nekünk is erre van szükségünk. Mélység-járás után magaslatokat is átélni Vele együtt, és „békéje betölt, átformál...” Milyen szépséges megfogalmazása az isteni gondviselésnek! Köszönöm, Enikő!

Hálásak vagyunk mindenért, férjemmel együtt áldjuk az ÚR jóságát, mert Vele jó volt átélni: „Nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.”

Köszönjük a rejtvényeket, öröm Bibliát lapozva foglalkozni vele.

Köszönjük Almási testvérnek a gyülekezetünk részére rendszeresen küldött Jó Pásztor lapokat, sok szép cikkel, bizonyágtétellel, verssel, énekekkel, rejtvényekkel, értékkel megtöltve. Isten áldja meg minden szolgálatodat!

Szeretettel:

Gulyásné Annuska, Bp.

***

Tisztelt Szerkesztőség!

Rendszeres olvasója vagyok a Jó Pásztor című lapnak, engedtessek meg nekem egy nagyon személyes hozzászólás.

A legutóbbi számban egy új színfoltot fedeztem fel, egy éneket, szerzője régi ismerős, számomra teljesen új szerepben. Urbán Enikőt ismertem a gyülekezetünkben a lelkipásztor család kislányaként, fiatal lelkész-feleségként az egyházkerületünkben, találkoztam vele nagycsaládos anyukaként a BTA-n, és most egy új arcát látom: a zeneszerzőét.

Az említett ének dallamos, fülbemászó, a szöveg egyszerű, de tartalmas, gyerekek számára is könnyen megtanulható. A fő dallam kísérete igényesen kidolgozott, lejátszása gyakorlott zongoristát kíván, gyülekezetünk jól képzett orgonistája szerint is...

Jó látni, és megtapasztalni, hogy igaz az Ige, miszerint Isten áldása megnyugszik nemzedékről nemzedékre azokon, akik hűségesek hozzá. A költői vénával megáldott Nagymama, Almásiné Zsófia néni minden bizonnyal nagyon boldog lenne, ha látná tehetséges unokájának munkásságát...

(Gajdács Mátyásné Katalin, Újkígyós)

***

Az ajándékkönyvet megkaptam, nagyon örültem neki, ha véget ér a nyári unokázási elfoglaltságom, rögtön belekezek az olvasásába!

Sok erőt és áldást kívánok a további munkájukhoz!

(Papp Béláné, Pécs)

***

Nagy örömmre szolgál a rejtvény helyes megfejtéséért jutalomként kapott „Népszerű teológia röviden” c. könyv, amely már a harmadik kiadást érte meg, de hozám csak most jutott el. Köszönöm szépen, hasznos olvasmány lesz számomra. Isten áldását kívánom a további szolgálatokra!

(Ecsedi Istvánné, Érd)

***

Köszönöm a mindig nehezen várt lapot „Ünnep” számomra is Gerzsenyi testvér írása. Megrendítő hitelódeink megszentelt életéről szóló cikk, melyet Szebeni testvér adott közre, azért, hogy az én szívemben is égjen a vágy az átadott krisztusi életre.

Köszönöm a rejtvényeket, amit mindig igyekszem megoldani.

(Bató Tiborné, Ócsa)

***

Mindig nagyon várom az újabb lapszámot, szeretem a tartalmas, baptista szellemiségű írásokat. ... Áldja meg jó Atyánk a Testvéreket, hogy a nehézségek ellenére a lap továbbra is megjelenhessen, támogassuk erőnkhez mértent!

(Ilyésné Katona Ibolya, Pécel)

***

Köszönöm a kvíz-kérdéseket. Nagyon szeretem ezeket a feladványokat, mert ilyenkor az egész Bibliát át lehet kutatni a jó válaszokért... Isten áldását kívánom a szerkesztőség minden munkatársára.

(Szutor Józsefné, Budapest)

***

Hálásan köszönöm a Jó Pásztor c. lapot. Vágyakozva nézek a „Szókepusztai konferencia” felé, azonban sajnos egészségem az elmúlt hónapokban nagyon megromlott, ezért egyedül már nem tudok utazni nagyobb távolságra. Áldást kívánok minden konferenciázó testvére. (Zóka Benjámin – Pécs-Hird)

***

Nagyon szeretjük olvasni a Jó Pásztor újságot, de mindig csak kölcsönlappból tudom a keresztrejtvényt is megoldani. Kérem, szíveskedjenek küldeni a mi címünkre is. Előre is köszönjük.

(Hodoszó Jánosné, Méhkerék)

(Természetesen, a kérésnek szívesen eleget teszünk.

– a szerk. –)

Baráti találkozó Szókepusztán

Július utolsó vasárnapján tartotta szokásos évi találkozó-ját a Szókepusztai Baráti Kör. A szokatlanul nagy szombati vihar és zivatar ellenére a sáros úton szép számmal érkeztek a résztvevők a „Zarándok-kápolnába”. A szépen kitakarított imaház és környéke Horváth Gábor polgármester úr figyelmességét és mindenkorai segítőkészségét jelzi. Köszönjük szépen!

Joó István testvér fotói végigkísérnek bennünket a találkozó egészén. Az itt közölt kép csak ízelítő, a teljes album színesben megtekinthető a Baráti Kör honlapján: <http://www.szokepusztaibaratikor.hupont.hu/>

– am –

Nem félek, mert az Úr velem van!

Urbán Enikő

3

6

Nem fé-lek, mert az Úr ve-lem van! Meg-véd en-gem a

11

vad - vi - har - ban. Ő az Úr a ten - ge - ren, Ő az Úr az e - ge - ken,

16

1. 2.

Ő az Úr az é - le - ten, már Ő az Úr a szí - vem - ben! szí - vem - ben!

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek!

A mai rejtvény megfejtése egy olyan fogalom, amit gyakran emlegetünk nyáron és ősszel, noha nemcsak ekkor kellene. Mi ez a fogalom? Ha tudtok ezzel kapcsolatos igeverset, írtátok meg, illetve, ha van ezzel kapcsolatos történetetek, azt is szívesen várjuk.

										József és Benjámín édesanyja
										Szafira férje
										A beszélő szamaráról híres ember
										A 12 tanítvány egyike, János testvére
										Keresztelő János apja
										A 12 tanítvány egyike
										Aki egy fügefára mászott fel, hogy láthassa Jézust
										Apja cifra ruhát vett neki, ezért testvérei nem szerették

A helyes megfejtést küldjétek be a címünkre:
 Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, Pf. 171.
 Beküldési határidő: 2019. november 10.
 A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző feladványunk helyes megfejtése:
 1 – UTÁNA SZÜLETTEK; 2 – JÉGESŐ; 3 – SÁMUEL
 4 – PÁSZTOROK; 5 – KERESZTELŐ JÁNOS; 6 – A FŐPOHÁRNOKÉT
 7 – A SÁNTA EMBERÉ AZ ÉKES-KAPUNÁL; 8 – ÉZSAU
 9 – SZÁRAZFÖLD; 10 – A MANNÁT

Helyes megfejtést küldtek be:
 Jóföldi Kata Lilla (Órbottyán), Vári Tímea (Kiskőrös), Hégely Glória Szantina (Duna-haraszti), Sinkovicz Áron (Bp.), Sinkovcz Eliza (Bp.)
Gratulálunk!

ERŐTLEN FOHÁSZ

*Reggelenként háladással
 Dicsérem az Istent.
 Új nap köszönt. Tőle kérek
 S tőle várok mindent.*

*Mindig lelkesen szolgálom,
 Teszem, amit bírok.
 Enyéim a konkrét tervek,
 Övéi a titkok.*

*Tetre indít. Nincs halasztás.
 Indulok serényen.
 De az erőt s a kitartást
 Előbb tőle kérem.*

*Ahogy múlnak az esztendőök,
 Lassul a járásom.
 Ha fáradok, drága Jézus,
 Nevedet kiáltom.*

*Itt vagy mindig közelemben,
 Ez ad biztonságot.
 Jönnek néha akadályok.
 Türelemmel várok.*

*Óvatosan tervezgetek
 És nem hosszú távra.
 Erőimet beleadom,
 Drága neved áldva.*

*Ha valami jól sikerül,
 A sztár nem én voltam,
 Hiszen az Úr kegyelméből
 Újabb áldást kaptam.*

*Egyre több a hálaadás
 Imádságaimban.
 Ha tévedek, kijavítja
 Szinte azon nyomban.*

*Legfontosabb aranyszabály:
 Amit ő mond, törvény.
 Önerőmből építkezve
 Elsodor az örvény.*

*Maradj velem, áldott Jézus.
 Én is csak rád nézek.
 Napról-napra látom a célt,
 Míg majd célba érek.*

G.S.

KVÍZKÉRDÉSEK

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2019. november 10.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos ígehely megjelölést is.

Címünk: Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Bp. Pf. 171.

- Az alábbiak közül ki NEM volt katona?**
  - Kornéliusz
  - Jairus
  - Jóáb
  - Naamán
- Ki volt Szíria helytartója Jézus születésekor?**
  - Poncius Pilátus
  - Heródes
  - Tibérius
  - Cirénius
- Hol hagyta Pál a köpönyegét?**
  - Szamotráké
  - Ikónium
  - Tróász
  - Antiókhia
- Mi volt a neve a bal oldali oszlopnak a Salamon által épített templom csarnoka előtt?**
  - Ében-Háézer
  - Hidekkel
  - Bóaz
  - Jákin
- Hogy nevezte el Jákób azt a helyet, ahol harcolt az Úrral?**
  - Penúél
  - Rehobót
  - Bétel
  - Mahanaim
- Mi volt annak a szélviharnak a neve, ami lecsapott Pálékra Kréta közelében?**
  - Eurüdiké – azaz Dél-keleti szél
  - Eurakviló – azaz Észak-keleti szél
  - Fónix – azaz Adriai szél
  - Klaudia – azaz szigetek felől fújó szél
- Melyik testrészünkkel kapcsolatosan olvashatjuk ezt: „egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat”?**
  - szem
  - száj
  - agy
  - nyelv

- Melyik tanítvány NEM volt jelen a hegyen Jézus elváltóságakor?**
  - Péter
  - Tamás
  - Jakab
  - János
- Az alábbiak közül melyik NEM történt meg?**
  - A Jordán kettévált, mikor Mózes megütötte a pálcájával a víz felszínét
  - A Jordán folyó kettévált Józsué és a frigyládát hordozó papok előtt
  - A Vörös-tenger kettévált, mikor Mózes kinyújtotta felé a kezét
  - A Jordán kettévált, mikor Illés a palástjával rácsapott egyet
- Izráel melyik törzséből származott Mózes?**
  - Benjámin
  - Zebulon
  - Lévi
  - Júda

Az előző feladvány helyes megfejtése:

- 1 – b** (Jób 2,9)
2 – b (2Sám 12,7)
3 – d (Lk 2,34)
4 – c (Mk 10,46)
5 – a (1Móz 18,25)
6 – b (Ézs 6,8)
7 – c (1Móz 32,26)
8 – b (Mt 27,19)
9 – d (1Móz 21,6)
10 – a (Ján 1,46)

Helyes megejtést küldtek be:

Mészáros Lajos (Maglód), Szutor Józsefné (Bp.), és további 62-en. Lásd a keresztretjvény-megfejtők névsorában a csilaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

JÓ PÁSZTOR Kiadja: JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4. | Számlaszám: 11742252-200615330TP Bank Rt.

Asz.: 18696619-1-13 | Tel.: 06-20/886-0845 | Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu | www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály | Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Rejtvényt szerkesztő: Dr. Sajben Klára | Fotók: Joó István és Tóthné Tóth Anikó

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

1	2	3	4	5		6	7	8		9	10	11	12	↩
13						14				15				
		16				17		18			19			
	20				21	22				23				
24				25					26			27		
28			29					30			31		32	
33		34		35			36		37			38		
39			40		41				42		43		44	
		45		46			47			48		49		
50	51		52					53					54	
55		56		57			58					59		
60			61			62				63				
64					65					66		67		68
69			70	71		72		73		74			75	
↩														

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers a függőleges 17, 26, 24 és a vízszintes 1 alatt található. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes:

1. A megfejtendő igevers negyedik része 13. Izmáel egyik fia 14. Liba 15. A máshollét bizonyítéka 16. Háziállatok fekhelye 18. Eső után sok helyen van 19. „A” probléma 21. Iszlám vezető 23. Naftali törzsének fejedelme a pusztai vándorlás alatt 24. Egyik belső szervünk 25. Nocsak – ford. 26. Hidrogén és nitrogén vegyjele 27. ... Mala – Híres svájci hegyi út – ford. 28. Kutya 29. A-val a végén: részben vízben élő ragadozó emlős állat 30. Híres menyegző helyszíne 32. Se nem tegnap, se nem holnap 33. Román lej 35. Itt vert agyon Sámson ezer filiszteust egy számarállkapocccsal 37. Város a Jordán völgyének felső részében 39. ... Tavernae, római helyszín Pál utazásai során 41. Saul felesége, Roboám anyja 43. Ennek a hegynek a tetejéről látta meg Mózes Kánaánt 45. Tölgyes, ahol az Úr megjelent Ábrahámnek 47. Becézett női név 49. Remek a vége! 50. Kettős betű 52. Ábrahám apja 53. Játékmedve 54. Kis patak 55.

A bazaltban van! 57. Máté egynemű betűi 57 Pakisztáni és indiai nyelv 59. Menyasszony 60. Lábán szolgálója, akit leányának, Leának adott, amikor azt férjhez adta Jákobhoz 62. F-fel az elején gyömlücsökhöz illő fűszer 69. Szív – régiesen 70. Olasz folyó 72. Becézett uborka 74. Város Júdában (Józ 15)

Függőleges:

1. Kén betűi keverve 2. Tetejére 3. Régi teherautótípus 4. Itt volt pap Éli két fia 5. ZSO 7. ... vüra – Ahasvárus lakomájának színhelye 8. Az első férfi 9. Duplázva: az egyik nagyszülő 10. Vízben élő állata - ford. 11. Észak-afrikai ország 12. Hegy, az Úr azt mondta Mózesnek, hogy erre a hegyre menjen fel és tekintse meg az Ígéret Földjét (4Móz 27 – Kár. ford.) 17. A megfejtendő igevers első része 20. Ennél a tölgyfánál találkozott Saul az áldozati gidát, kenyeret és bort vivő emberekkel 22. A napkeleti bölcsek egyik ajándéka 23. Sámuel anyja **24. A megfejtendő igevers harmadik része** 25. Fordított római 52 26. A megfejtendő igevers második része 31. Határhelység az Ígéret földje keleti részén 34. Tiltás vagy tagadás szava 36. Aki betűi keverve 38. Noé egyik fia 40. A legfontosabb ételízest 42. Tölgyes Hebronban, ahol az Úr megjelent Ábrahámnak, amikor megígérte, hogy fiuk születik 44. Ézsau apósa 46. Sámuel szülővá-

rosa 48. Becézett női név 51. G-vel a végén: a kígyó teszi 56. ... Delon – híres filmszínész 58. Áron második fia. Fivérével együtt megölte őt az Úr, mert idegen tüzet vittek az oltárra – ford. 61. Dohányzóeszköz 62. A Példabeszédek 30. szerzője 63. Főpapi öltözet – ford. 66. Van ilyen kártya is 67. JÉZ 68. Ragadozó madár 71. Indok 73. A titánötvözet része! 75. Egy fél kuka!

Beküldési határidő: 2019. november 10.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

„Amikor azonban eljön Ő, az igazság Leleke, elvezet titeket a teljes igazságra.” (Jn 16,13)

Helyes megfejtést küldtek be:

Polányi István* (Bp.), Mihályné Fonyódi Eszter* (Bp.), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Serestyén Gyula* (Debrecen), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Székely Irén* (Bp.), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Gyarakai Mihályné* (Bp.), Csörzs Mihály* (Bükkszercs), Mihály Sándor* (Szada), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Matonné Szlepák Margit* (Tahi), Horváth Béláné* (Szada), Sáfró János* (Pécel), Lisztes András* (Albertirsa), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Tóth Istvánné* (Dunakeszi), Makra Imre Zsolt* (Bp.), Gulyás Ernőné* (Bp.), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Papp Béláné* (Pécs), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Kovács Sándorné* (Miske), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Lisztes Tibor* (Berettyóújfalú), Dajka Péter* (Mikepércs), Gaál Miklósné* (Tard), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Sándor Mária* (Bp.), Dan János* (Békés), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Vincze Jolán* (Domoszló), Kiss Antal* (Gyula), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Kerekes Béláné* (Hajdúsámson), Laczkovszki házaspár* (Bp.), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Bató Tiborné* (Ócsa), Ecsedi Istvánné* (Érd), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Vajda Jánosné* (Orgovány), Kovács Imréné* (Bp.), Horváth Jánosné* (Fadd), Török Sándor* (Debrecen), Hodozsó Jánosné* (Méhkerék), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskőrös), Káldi Istvánné* (Szentmártonkőtelep), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalú), Polányi Károlyné* (Bp.), Döme Károlyné* (Zirc), Varga Lajosné* (Isaszeg), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Marton András* (Bp.), Weller József* (Várpalota), Krizsanyik Mária (Nógrádmegyér), Papp János (Bp.), Juhász Jánosné (Kiskuhallas), Beneiné Szabó Márta (Hajdúsámson)

Könyvjutalomban részesült:

Weller József (Várpalota), Vajda Jánosné (Orgovány), Laskovicsné Pintér Etelka (Isaszeg), Barát Imréné (Nyíregyháza), Gulyás Ernőné (Bp)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldjük el.